

— Слушай, тая мръвка ми харесва, дай ми я!

— Като ти харесва на тебе, голъма работа. И на мене ми харесва, — помислил си Мишо, ама юнакътъ билъ тѣй страшенъ и тѣй силно стискалъ Миша за ржката, че той не посмѣлъ да лапне мръвката и я далъ на съседа си.

Посегналъ следъ това да си вземе една ябълка, червена като огънъ, но въ това време юнакътъ, що седѣлъ отъ лѣвата му страна, го стисналъ юнашки за ржката.

— Тая ябълка ми харесва, дай ми я!

Нѣмало какво да стори, далъ му Мишо ябълката. Въ сѣщото време старецътъ извикалъ:

— Ей, стига толкова! Хапнахме си добре. Хайде сега всички следъ менъ! И ти, момче. Ти най-много яде.

— Хубава работа, — помислил си Мишо. — Тѣ лапаха, азъ нито хапка не хапнахъ, пѣкъ мене изкараха лакомия.

Ама нѣмало какво да стори, тръгналъ следъ другитѣ. Старецътъ ги завелъ на брѣга на едно море. На пѣсѣка били натрупани камъни голѣми като бѣчи.

— Слушайте сега! — извикалъ той. — Всички ще хвърлите по единъ камѣкъ въ мо-

рето. Който направи най-голѣма вълнѣ, ще го наградя. А който направи най-малка, ще го държа десетъ деня гладенъ.

Започнали да се редуваъ юнацитѣ. Всѣки хвърлилъ по единъ камѣкъ и се вдигали такива вълни, че заливали брѣга и имъ стигали до гърдитѣ. Ней-после дошелъ редътъ и на Миша.

— Хайде, синко, — рекълъ му старецътъ. — Ако надхвърлишъ братята си, ще ти смаля ушитѣ да не приличашъ на магаре. Ако не, лошо ти пише!

Навелъ се Мишо надъ камѣка. Помжчилъ се да го вдигне, не може. Да го поклати, не може, а кжде ли да го хвърля.

— Разбра се тя, ще си останана цѣлъ животъ съ магарешки уши, — помислил си той. — Ами какъ да избѣгамъ отъ тука?

Тѣкмо се оглеждалъ той на кжде да избѣга, доближилъ се до него юнакътъ, що седѣлъ отъ дѣсната му страна, и рекълъ:

— Ти ми даде мръвката, трѣбва да ти се отплатя. На ти тая трева, та си поразтъркай ржцетѣ.

— Много ми е притрѣбвала твоята трева, — рекълъ си Мишо, ама я взелъ и си разтрилъ ржцетѣ.